

KILENCVENEN TÚL...

Fáradt szívvel egy felfordult világban
fordítottjára válik minden érzék,
egérlyukká szűkül világnyi térség,
látom mindazt, amit sohase láttam,
de semmit, ami kedves volt szememnek,
felcserélődött a közel, a távol,
foszlányos, ódon emlékek zugából
rég arcukat veszített árnyak üzennek.
Kilencvenen túl nincs tegnap, se holnap,
és nincs ma sem, elszürkült ég borul
bemocskolt, bús tájakra, s vigaszul
a kipusztult madarak sem dalolnak.
A lelke megtelt túlvilági csenddel,
csak marslakókkal társalog az ember.

ADD VISSZA, SORS...

Sors, kaptam jót is tőled, köszönöm:
van asszonyom, békés könyvtárszobám.
Add vissza, Sors, az élet alkonyán,
annyi elorzott, régi öröömöm:

serény fecskék fészkeivel megrakott
ereszket, zöld palástos hegyet,
méhek táncát virágos rét felett,
az édesen simogató Napot,

bimbózó lányok felhőtlen szemét,
kristályvízű patakok dallamát,
a rigófütyöt, a legszebb zenét,

a verset, a szerelmes éjszakát,
a derűs, kék eget, a tiszta fényt,
a nyugalmat, az álmot és reményt.

VILÁGVÉGE

2012. DECEMBER 21.

Végére ért a régi maja naptár,
dermedten várjuk az iszonyu percet.
Csend van, csak egy vén bútor szúja perceg,
s a lázas agy zsong, mint a nyári kaptár.

Pár perc... s eltűnik az ég tintakékje,
egy jaj sem bontja meg talán a csendet,
amit természet és ember teremtett,
elnyeli mind a Kozmosz éjsötétje.

Egy perc... de nem: a csillagmiriádok
ragyognak, áll a világ ősi rendje,
a távolból mozdony sívít a csendbe,

az ablaknál éhes madárka tátog,
kábult szívekben felbuzog a vérünk:
egy új maja ciklusban újra élünk.

REKVIEM A TEGNAPÉRT

Szép májuséjeken egykor dalolva
szerelmeskedtek itt a csalogányok,
a vízpartot dalos hullám locsolta,
és dallal mosták a ruhát a lányok,
virágra néma dallal szállt a lepke,
az erdőn lenge nimfák énekeltek,
az első hó is dalt susogva lepte
az alvó háztetőket és a kertet,
dal volt a prés, a szőlő drága nedve,
és dalnak tűnt a szarvasbika hangja,
téli álmában dalt mormolt a medve,
dalolt a föld, a tücsök és a hangya...
Uram, hová lett ennyi dal? Maholnap
az operaházakban sem dalolnak.

HATTYÚK

Fehér nosztalgia

Fehér felhő ragyogta be a tájat:
hattyúcsapat szállt át a domb felett,
fehér fényük esőjében kiszáradt
öreg fák ága is kirügyezett,

fehér szárnyakból fény és béke áradt,
és rózsza nyílt az utcán és a kertben,
fehér felhő ragyogta be a tájat,
és édes fényében fürdött a lelkem.

Hattyúk? Honnan? Talán ábránd, csalóka
képzeltetés csak, érzelmes, furcsa móka,
tündérmesékből szőtt, gyerekes álom –

vagy szemfényvesztő trükk, mint annyi minden
posványossá vált, szürke éveinkben...
Talán már nincs is hattyu a világon.

TÜKRÖD A VERS

A vers nem játék. Öröm s gyötirelem,
fájdalmas harc szavakkal és rimekkel;
álmatlanságtól dült fekhelyeden
még forrongó aggyal talál a reggel.

A vers nem játék. Súlyos, boldog átok,
jó szellemed és szigorú urad,
együtt bóklásztok, vagy magasba szálltok,
bilincset vet rád, s angyalszárnyat ad.

Sorsod a vers, egy vagy te is a verssel,
megéled és megszenveded ezerszer,
a véreddel írod minden sorát,

lelkedből formálod, nem könnyű kézzel,
a lelked tükre, hogyha belenézel,
vigyázz: talán gúnykép néz vissza rád.

